

Een nieuwe thuis voor Treesje

EEN NIEUWE THUIS VOOR TREESJE

Frank Pollet

**met illustraties van
Merel Eyckerman**

Manteau

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Frank Pollet

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: José da Cruz
Omslagillustratie: Merel Eyckerman
Illustraties: Merel Eyckerman
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2862 0
D/2013/0034/221
NUR 282

1

Muk zat naar buiten te kijken. Meester Werner van het vierde zat weer op zijn praatstoel. Elke keer als Geert over auto's begon, was het prijs. Geerts vader had een garage met allemaal oude auto's. En meester Werner reed met een oude Volvo. Vandaar.

Muk zuchtte. Wat interesseerde haar glimmend koetswerk, lekker ruikend leer en een grommende motor? Haar papa reed met een nagelnieuwe, glimmende Mercedes. Ach, als meester Werner vertelde, dan kon ze even wegdromen, dat was lekker meegenomen.

Muk blikte snel achterom en zag hoe ook haar vriend Sam verveeld naar buiten zat te staren.

‘Maar goed, ik ga jullie niet de hele dag vervelen met mijn gezeur over auto’s’, lachte de meester. ‘Ik heb een belangrijke vraag.’

En toen ging de bel.

Het werd muissstil in de klas, alle ogen bleven gericht op de meester. Maar die lachte: ‘Het zal voor straks zijn, dametjes en heertjes. Haast jullie nu maar naar buiten.’

Muk vervloekte de meester. Hij kon als geen ander vertellen, maar wist perfect wanneer hij moest ophouden om de spanning op te bouwen. En te rekken. De speeltijd leek haar nu al eindeloos lang te zullen duren.

‘Hebben jullie enig idee wat de meester gaat vragen?’

Sam schudde het hoofd.

‘Je zult toch moeten wachten, Muk.’

Muk gromde iets onverstaanbaars en draafde naar de wc.

‘Meisjes’, lachte Sam.

‘Misschien zoekt meester Werner wel volk

om zijn auto te wassen?’ vroeg Muk toen ze terug was.

Sam schoot in de lach: ‘Hij zal wel oppassen. Stel je voor dat jij zegt dat je het wilt doen, dan is zijn auto vast nog vuiler na dan voor het poetsen.’

Na de speeltijd werd het meteen muisstil in de klas. Meester Werner schikte zijn papieren en leek zich daar wel héél lang op te moeten concentreren. Toen hij maar bleef doorgaan, kon Muk het niet meer houden. Ze stak haar vinger in de hoogte.

Meester Werner merkte het niet op.

Muk kuchte stilletjes.

Ook dat leek de meester niet eens te horen.

Opnieuw kuchte Muk.

Meester Werner keek op. Recht in het gezicht van Muk.

‘Meester...’ begon Muk.

‘... Wat is die belangrijke vraag, meisje?’ vulde de meester zelf aan.

Muk liet haar vinger zakken.

‘Dat vertel ik jullie straks wel.’

‘Nééééé!’ weerklonk het in de klas. Iedereen riep.

‘Zeg, ze moeten het hiernaast niet horen’, lachte meester Werner.

‘We zijn nieuwsgierig!’ riep Sam.

‘We willen het weten!’ gilte Muk.

‘Ja, nu!’

‘Oké oké, je hebt gelijk, ik heb daarnet gezegd dat ik het straks zou vertellen, en als ik daarnet “straks” zei, dan betekent “straks” eigenlijk “nu”, dat begrijp ik.’

Alle kinderen keken meester Werner vreemd aan.

‘Zal ik het nog eens herhalen?’ glimlachte hij.

‘Nee hoor, meester, dat hoeft niet’, probeerde Muk. ‘Stel die belangrijke vraag nu maar, als je wilt.’

‘Oké. Wel eh... Hoe zal ik het zeggen. Waar zal ik beginnen?’

Weer werd het muisstil in de klas.

‘Eh, Treesje...’ zei de meester. ‘Treesje moet weg.’

Het bleef oorverdovend stil.

‘Maar Treesje is mooi, ze is lief, ze is... hoe zou ik het zeggen... heel proper.’

Enkele jongens giechelden bij dat laatste woord. De meisjes keken verontwaardigd.

‘Treesje woont momenteel bij mijn buurvrouw, maar die verhuist binnenkort en... als iemand Treesje wil, dan mag je haar eh... hebben.’

‘Dan mag je haar hébben?’ herhaalde Sandra fluisterend. ‘Hébben?’

‘Hoe kan dat nu? Als je verhuist, dan...’

‘Ja, mijn buurvrouw vertrekt naar het buitenland, naar Canada. En Treesje kan niet mee. Echt niet’, zei meester Werner ernstig. ‘Mijn buurvrouw vindt het heel erg, maar het is beter dat iemand haar... eh... adopteert.’

Muk schudde het hoofd. Sam kneep zijn ogen tot spleetjes. Hier klopt iets niet, dacht hij.

‘Dus’, ging de meester na de lange stilte verder, ‘als jullie aan je ouders willen vragen of ze Treesje willen adopteren, dan zou dat voor mijn buurvrouw een hele opluchting zijn.’

Muks ogen schoten vuur. Ze opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit. Ze was boos. Hoe kon meester Werner zo spreken?

‘Waarom adopteer jij haar niet, meester?’

Sam keek meester Werner ernstig aan.

‘Da’s een hele goeie vraag, jongen. Maar ja, eh, Treesje adopteren ligt bij ons nogal moeilijk. Zie je, we hebben al drie honden en een poes en dan Treesje adopteren, dat lijkt me geen goed idee, eerlijk gezegd.’

Muk kon zich niet meer bedwingen en riep: ‘Meester, foei! Hoe durf je zo over dat meisje te spreken! Je moest je schamen!’

Alle ogen waren nu op Muk gericht.

Meester Werner keek haar aan. Het werd stil. Heel stil.

‘Muk.’

‘Ja, meester.’

Muk keek naar de grond. Ze voelde zich helemaal rood worden.

‘Wie zegt dat Treesje... een... meisje is?’ vroeg meester Werner fijntjes.

‘Ik dacht het al!’ riep Sam. ‘Ik dacht het al! Treesje is een hond. Natuurlijk!’

Meester Werner keek Sam boos aan.

‘Hoe durf je!’ riep hij. ‘Hoe durf je Treesje een hond te noemen?!’

Sam schrok.

‘Sorry.’

‘Nee, Treesje is helemaal geen hond. Absoluut niet!’

2

‘Mama, mag ik Treesje adopteren?’

Muk denderde de woonkamer in.

‘Meisje, heb je de deur van de hal gesloten?
Gisteren was de hele hal natgeregend
doordat jij de deur niet had...’

‘Ja mama, maar mag ik Treesje adopteren?’

‘En de medebewoners vinden het niet fijn
dat de hal van onze flat nat is. Je kent
mevrouw Distel, die zeurde dat het een
aard had. En terecht. En Snorremans vroeg
me of jij een vijver in de hal wilde aanleggen.’

In de woonkamer was haar moeder niet te
zien, dus holde Muk de keuken in.

‘Mama, mag ik...’

‘... mij gedag zeggen en me een kus geven? Ja hoor!’

Muk gaf haar mama een kus en stelde haar vraag voor de vierde keer.

‘Meisje, om kinderen te adopteren, moet je volwassen zijn, hoor.’

‘Maar mama, Treesje is helemaal geen kind.’

‘Een hond?’

Muk zuchtte.

‘Mama, Treesje is een minivarkentje!’

‘Een varken? Een varken?! Hier in onze flat? Een VAR-KEN?! Voel je je niet lekker, of maak je een grapje?’

Opnieuw zuchtte Muk: ‘Geen van beide, mama. Ik ben heel serieus. Treesje is een mini-varkenTJE. Ik herhaal MINI-varken-TJE. Heb je me goed gehoord, mama? Een M I N I-varkenTJE. Zo’n klein superkeigeweldig megaschattig tof diertje!’

Even werd het stil. Tot Muk en haar mama hun neus ophaalden.

‘Mijn aardappelen!’ riep mama.

Ze bleken aangebrand.

Niet meer te redden.

‘Allemaal de schuld van jouw varken!’ gilte mama.

‘VarkenTJE!’ zei Muk beslist. ‘En bovendien is het niet de schuld van dat lieve diertje. Treesje heeft de aardappelen toch niet laten aanbranden!’

Muks mama keek haar dochter aan met een wilde blik. Ze opende haar mond, maar sloot hem weer zonder iets te zeggen.

‘Jij schilt de aardappelen, Muk?’

Muk knikte. Uit de bergruimte haalde ze twee aardappelen.

‘Meisje, ik eet er drie. Je papa wellicht ook zoveel en jij pakweg twee. Dus moet je nog wel een aardappel of zeven halen.’

‘Zes’, verbeterde Muk haar mama meteen.

Ze slofte naar de berging en kwam met de aardappelen terug.

Terwijl ze schildde, keek ze nu en dan naar haar mama, die druk in de weer was.

‘Hoe laat komt papa thuis?’

‘Geen idee, meisje. Hij is momenteel nog in Amsterdam en als die vergadering uitloopt, zal hij pas na bedtijd thuiskomen, vrees ik.’

‘Hmm.’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Papa zal Treesje wel fijn vinden.’

‘Maar Muk, we wonen in een appartement, en een varken...’

‘VarkenTJE, mama!’

‘Maar meisje, hoe kun je voor dat dier zorgen? We hebben geen tuin! Ik denk ook niet dat Sam en Melle dat zouden mogen, hier op de flat.’

Muk haalde haar schouders op. Zij wilde liever niet dat Sam of Melle het thuis zou vragen. Stel je voor dat het mocht, dan was zij haar minivarkentje al kwijt.

‘Toe mama, ik zal goed voor Treesje zorgen, echt. Toeoeoeoeoeoe.’

‘Meisje, wat vraag je nu toch.’

Muk voelde meteen aan dat mama nu niet meer zo radicaal deed. Het was dus een kwestie van volhouden.

‘Maar mama, er is toch een hele grote tuin bij de flat. En daarnaast ligt een stuk braakland. En er is ons kamp en...’

‘Stoop!’ riep mama. ‘Ik wéét wat hier allemaal is. En ik ken jullie. Het zou niet de eerste keer zijn dat jij, Melle en Sam voor deining zorgen in de buurt. Trouwens, waar gaat dat wonen, dat varken?’

‘VarkenTJE, mama! Wel eh, ik had gedacht... dat het misschien...’

‘Nee, niet in huis, niet hier!’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar misschien in de kelder.’

Muks mama knikte vaag. Ze herhaalde Muks laatste zin.

‘In een hok, natuurlijk’, zei Muk vlug. ‘En overdag kan ze in ons kamp. We spannen

er wat kippengaas rond, er ligt daar toch nog een overschotje, geen probleem.'

Muks mama mompelde wat en ging verder met koken.

'Wat zeg je, mama?'

'Dat ik er eens met je papa over zal praten.'

'Yes!' riep Muk. Ze gaf haar mama de ene kus na de andere.

'Hola, meisje, ik heb niet gezegd dat het mag. Ik heb alleen maar gezegd dat ik er met je papa over zal praten. Maar of hij zomaar gewonnen is voor zo'n varken?'

'VarkenTJE, mama.'

Tijdens het eten vertelde Muk honderduit over haar dag op school en mama over de hare op kantoor. Muk vond het vreemd dat haar mama bij haar papa werkte, dat papa haar baas was op het werk. Haar papa was bijna alle dagen heel laat thuis, ze zag hem bijna nooit.

Toen het bedtijd werd, schreef Muk nog

gauw een briefje aan haar papa. Ze wist dat hij morgenochtend weer heel vroeg zou vertrekken, dat ze hem misschien de hele dag niet zou zien. Bovendien mocht ze hem niet storen op zijn gsm. Die was voorbehouden voor 'zakelijke contacten', zoals hij dat noemde.

Muk schreef geregeld briefjes aan haar papa. En hij schreef geregeld briefjes terug.

Muk deed haar best om haar vraag heel vriendelijk te stellen.

Héél héél héél vriendelijk.

3

Mukje Mukje

Wat doe je ons aan. Een varken(tje) in een flat. Is dat wel een goed idee?

Maar omdat je de laatste tijd goed je best doet op school (en als je belooft je mama vaker te helpen bij de vaat :-) willen we je dit niet ontzeggen.

MAAR!

Je moet ons plechtig beloven dat je héél goed voor Treesje zult zorgen. Dat je haar een knus hokje geeft. Overdag mag dat vlak bij jullie

kamp zijn, 's nachts is het misschien beter dat ze in de kelder slaapt. Kapper Benny van hier beneden heeft misschien nog wel een reuzeleuk hondenhokje (van Elvis, zijn trouwe poedel, weet je nog?).

Vanavond ben ik wellicht vroeg thuis, ik help je wel met dat hok en met een kleine omheining vlak bij jullie kamp.

Tot straks, Mukkie!

Papa